

Візьміть мене, ліси, – а місця досить, –  
не віржу гілку, не зламаю кущ,  
гарячим листям спалахну під осінь,  
вдихну в людей замрію диких пущ.  
Притрусить теплим снігом нас на зиму,  
сповзе відлига на корі льодком,  
а дітям в сні синітиме ожина,  
і даль махне березовим крилом...  
Візьміть мене, степи, де пшеницями  
крайнебо вітер лагідно торка,  
де з маминими ніжними руками  
пригладить чуба вітрова рука;  
де батого петрові на обніжку  
синіють, наче очі малюків;  
де праця й пісня ходять впереміжку  
поміж садів, неначе берегів...

Візьміть мене, річки. На ваші хвилі  
хай ляжуть думи чесні, як вінки,  
і просто неба, тихі, просвітлілі,  
пливуть, мої продовживши роки...  
Візьміть мене, країв дитячих обрій,  
казок далеких крила голубі,  
бо все, що в серці виплекав я доброго,  
належить вам. А зле – я взяв собі...

Квітень, 1973 р.